

နိကိုရ်
နှစ်ငယ်

အခန်း (၁)

ညနေလေးနာရီခွဲသည် ရောက်နိုင်ခဲ့လှသည် ဟု ကောင်းဇော်ထင်သည်။ ။ အမွှေးတိုင်ရုံ၏ အတွင်းနံရံတွင် ကပ်ထားသော တရုတ်နိုင်ငံထုတ် တိုင်ကပ်နာရီကြီးထဲမှ တဒတ်ဒတ်နှင့်ရွှေနေသော စက္ကန့်တံကို နှေးလွန်းသည် ဟု ကောင်းဇော်ထင်သည်။ ။ နာရီထဲက စက္ကန့်တံတွေက တစ်ချက်ရွှေ့ဖို့ ဘာကြောင့် ဒီလောက်ကြာနေရတာလဲဟု လည်း ကောင်းဇော် မေးခွန်းထုတ်နေမိသည်။ ။

နေ့လည်ခင်းနေဖြင့် ခြောက်သွေ့သွားပြီဖြစ်သော
အမွှေးတိုင်ဗန်းများကို တစ်ဗန်းချင်းစီထပ်၍ စုစုဟန်တို့ အမွှေးတိုင်ထု
ပံသည့် နေရာသို့သွားပို့ရသည်။ ။

ဗန်းတွေ တပွေ့ကြီးနှင့် သူဝင်လာတော့ အေးမာက စုစုဟန်ကို နား
နားသို့ကပ်ပြီး တစ်ခုခုပြောလိုက်၏။ ထိုတစ်ခုခုကြောင့် အမွှေးတိုင်ထုပ်
နေသော ကောင်မလေးရုတ်ယောက်သည် ဝါးခနဲ ပွဲကျသွား၏။

ကောင်းဇော် စိတ်မဆိုးပါ... ရင်ထဲမှာ ပျော်ပင်သွားလေသည် ။ အေးမာသည် စုစုဟန်ကို သူနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်ခုခုစ လိုက်ခြင်းသာဖြစ်ရမည်။ သူ စုစုဟန်ကို ကြိုက်နေ၊ ချစ်နေသည် ဆိုတာကို စိန်သုံးလုံးအမွှေးတိုင်ရုံတစ်ရုံလုံးသိသည် ။ စုစုဟန်ကလည်း သူ့ကို လက်ခံမည်ဆိုတာက သိသာနေသည် ။ မိန်းကလေးမို့ ညှဉ်းလို့ ရတုန်း ညှဉ်းပြီး အချိန်

ဆွဲနေတာ သာရှိသည်။ ။

‘ကောင်း... နင်သိပ်မချနဲ့ ဟ၊ လေးနာရီကခွဲတော့မှာ တော်ကြာ ဗန်း
တွေကျန်နေရင် ငါတို့ အလုပ်မပြီးဘူး ဖြစ်နေလိမ့်မယ်’

စုဟန်က သူ့ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးရင်း ပြောသည်။ ။ ကောင်း
ဇော်ရင်တွေဘာတွေ ခုန်သွား၏။ ဟုတ်သည် ... တော်တော်ကြာ တရုတ်
သုဌေးမက အလုပ်ကလေးမပြီးဘူးဟု ဆိုကာ ပြီးသည် အထိ ဆက်
ထုပ်ခိုင်းနေလျှင် ဒုက္ခများ မည်။

ဒီလောက်ကလေးမှ နားမလည်ရကောင်းလားဆိုပြီး သူ့ကိုယ်သူ
ကောင်းဇော် ဒေါက်သွား၏။ လေးနာရီခွဲချင်တာတော့ ပြာလို့ အလုပ်
ကျတော့ ထပ်ချပေးနေတာ ငါ့လောက်မိုက်တဲ့ သူ မရှိပါကလား။

‘နှစ်ဗန်းတော့ယူထားလိုက်ဟာ နင်တို့ ရှစ်ယောက်က နှစ်ဗန်းဆို ငါး
မိနစ်ပါပဲ’

‘ဘယ်ရမလဲ၊ စုဟန် နှစ်ဗန်းဆို နာရီဝက်ပဲနော်’

ထွေးထွေးစကားကြောင့် စုဟန်က မျက်နှာကို မဲ့လိုက်သည်။ ။

‘သူက သူတရုတ်သုဌေးမကို ငါတို့ ထက်ပိုချစ်တယ်လေဟာ’

‘ချစ်မှာ ပေါ့ဟဲ့၊ ဟိုက သူ့ကိုသား... သားလို့ ခေါ်တာကိုး၊ နင်လည်း
အဲဒီလိုခေါ်ကြည့်ပါ လား စုဟန်’

မိသိန်း စကားကြောင့် သူ့ကို ဝိုင်းရယ်ကြပြန်သည်။ ။ စုဟန်ကတော့
ရယ်လည်း လိုက်မရယ်၊ သူ့ကိုလည်း မကြည့် အမွှေးတိုင်တွေကိုသာ အိတ်
ထဲသို့ ကျွမ်းကျင်စွာထည့်နေပြီး မျက်နှာထားကို တည်၍ ထားသည်။ ။
ဒီအချိန်မှာ သူသည် အရေးအပါဆုံးနှင့် အရေးကြီးဆုံးဆိုတာကို စုဟန်
ကသိပြီး ဣန္ဒြေကို မရရအောင် လုပ်ယူထားသည်။ ။

‘စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဟာ၊ ငါက အလုပ်ပြီးစေချင်တဲ့ သဘောနဲ့ ပါ’

‘အမလေး နင်ဗန်းထပ်ချလည်း ထောင့်နှစ်ရာပဲ၊ မချလည်း အဲဒီ လောက်ပဲ အပိုတွေပြောမနေနဲ့’

‘တစ်ဗန်းတော့ ယူထားလိုက်ဟာ နော်’

‘ထားခဲ့ ထားခဲ့’

စုဟန်က စိတ်တိုသလို လေသံကလေးဖြင့်ဆိုသည်။ ။ စုဟန်၏ လက်ချောင်းကလေးများ သည် အမွှေးတိုင်များကို ကျင်လည်စွာစီပြီး အိတ်ထဲသို့ ‘ဆတ်’ ခနဲ ‘ဆတ်’ ခနဲ ထည့်လိုက်သည် မှာ တစ်ရုံလုံးမှာ ရှိသည့် အမွှေးတိုင်ထည့်သူများ ထဲတွင် ကြည့်အကောင်းဆုံးဟု ကောင်းဇော်ထင်သည်။ ။

စုဟန်သည် အလုပ်ကို ဇောနှင့် စိတ်ပါလက်ပါလုပ်ပြီးဟေ့ဆိုလျှင် တစ်နေ့ကို ဗန်းတစ်ရာလောက်တော့ အသာကလေးပြီးသည်။ ။ တစ်ဗန်းကို ဆယ့်ငါးကျပ်ရသဖြင့် တစ်ထောင့်ငါးရာကတော့ ပြေးမလွတ်တတ်ပါ။

‘စုဟန်... ငါ အုတ်ခုံကပဲစောင့်မယ်နော်’

စုဟန်က ဘာမှ မပြောဘဲ ကောင်းဇော်ကို မျက်စောင်းထိုးပြီး မျက်လွှာချရင်း အမွှေးတိုင်တွေကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ။

ကောင်းဇော်နှင့် စုဟန်သည် တစ်ရပ်ကွက်ထဲတွင် နေသူများ ဖြစ်သော်လည်း စုဟန်တို့ အိမ်က ရပ်ကွက်အစွန်ဖြစ်သော ညောင်ပင်လမ်းတွင် နေသည်။ ။ ထိုလမ်းကို ညောင်ပင်လမ်းဟု ခေါ်ခြင်းမှာ ထိုလမ်းထဲတွင် အလွန်ကြီးမားသော ညောင်ပင်ကြီးရှိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ။

ကောင်းဇော်ကတော့ ရပ်ကွက်အလယ်က နီလာလမ်းမှာ နေသည်။ ။ ကောင်းဇော်ရော စုဟန်ရော မိသားစုမှာ ဆင်းရဲသည် ဟု ပြတ်ပြတ်

သားသား ပြောလို့ ရသည် ။ တစ်နေ့လုပ်တစ်နေ့စား၊ အိမ်ရှိလူကုန် အလုပ်လုပ်ရသည် ။

ကောင်းဇော်က ၁၀ တန်းအထိ ပညာသင်ရပြီး ဆယ်တန်းကျတော့ ကျောင်းထွက်လိုက်ရ၏။ စုစုဟန်ကတော့ ရှစ်တန်းနှင့်ပင် ထွက်လိုက်ရသည် ။

ဘဝဆင်းရဲသော်လည်း သူတို့ တွင် လှပသောနှလုံးသားများ တော့ ရှိကြပါသည် ။ မနက် အမွှေးတိုင်ရုံသို့အလာတွင် ကောင်းဇော်က နီလာလမ်းထိပ်တွင် စုစုဟန်တို့ ကို စောင့်လေ့ရှိပြီး၊ အပြန်တွင် တော့ စုစုဟန် အိမ်ရှိရာ ညောင်ပင်လမ်းထိပ်အထိ လိုက်ပို့တတ်သည် ။

အခု အပြန်အတူပြန်ကြရန် ကောင်းဇော်က ချိန်းခြင်းဖြစ်သည် ။ ကောင်းဇော်က အမွှေးတိုင်ဆေးစပ်ဆရာကို ကူညီသူ၊ အလုပ်မှာ လိုအပ်တာကို ဝင်လုပ်သူ၊ အမွှေးတိုင်အတွက် လိုအပ်သော အမွှေးတိုင်ဗန်းများကို အိတ်ထည့်သူတွေထံ ပို့ပေးရသူ... စသည် ဖြင့် သူဌေး၏ လူယုံလည်း ဖြစ်၊ အလုပ်သမားများ ၏ အုပ်ချုပ်သူလည်း ဖြစ်သည် ။

စိန်သုံးလုံးအမွှေးတိုင်ရုံတွင် ကောင်းဇော်ပြီးလျှင်... ပြီးသော ကိစ္စတွေ အများကြီးရှိသည် ။ ထို့ကြောင့် တက်လမ်းအများကြီးရှိသော ကောင်းဇော်၏ အချစ်ကို စုစုဟန် မငြင်းနိုင်ခြင်းဖြစ်သည် ။ သို့သော်... အဖြေတော့ မပေးရသေး။

လမ်းထိပ်အုတ်ခုံတွင် ကောင်းဇော် ဆယ်မိနစ်လောက်တော့ စောင့်လိုက်ရသည် ။ ထို ဆယ်မိနစ်ကို ကောင်းဇော်က ဆယ်ဘဝဟု ထင်ချင်သည် ။

ကောင်းဇော်ကိုတွေ့သည် နှင့် စုစုဟန်က တည်သွားပြီး ထွေးထွေး

တို့ အေးမာတို့ က အချင်းချင်းပူးကပ်သွားကာ တစ်ခုခုပြောပြီး ရယ်လိုက်ကြသည်။ ။ ပြီးတော့ သူတို့ လေးယောက်က တစ်အုပ်စုနှင့် စုစုဟန်က အနည်းငယ် ခွာပေးထားသည်။ ။

ကောင်းဇော်က စုဟန်နံဘေးသို့ကပ်ပြီး အတူလျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ။

‘ပြောစရာရှိတယ်ဆို...’

စုဟန်က ကောင်းဇော်ကို မကြည့်ဘဲ မေးသည်။ ။

ကောင်းဇော်ကတော့ သနပ်ခါးကလေးတွေ ပြေကာစ ပြည့်အိနေသော စုဟန်၏ ပါးကလေးကို ငေးမိသည်။ ။ ရည်းစားတွေဖြစ်တော့မှ ဒီ ပါးကလေးကို နမ်းလည်း နမ်းမည်၊ ဆွဲလည်း လိမ်မည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်သည်။ ။ အခုတော့ နေနှင့်ဦးပေါ့။

‘မေးနေတယ်လေ ...’

အခုမှ စုဟန်က သူ့ကို နံဘေးကငဲ့ငေးကြည့်နေသော ကောင်းဇော်ကို ကြည့်ရင်း လေသံတင်း တင်းနဲ့ မေးသည်။ ။

‘နင်ကလည်း ဟာ ဒေါသချည်းပဲ၊ ငါက နင့်အတွက် ကြိုးစားထားတာလေးကိုတောင်မှ မထောက်ဘူး’

‘ဘာကြိုးစားထားလို့ လဲ’

‘နင် ရှေ့အပတ်ကစပြီး အမွှေးတိုင်မထုပ်နဲ့ တော့’

‘ဘာ ... နင် ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ ကောင်းဇော်’

‘ကောင်းက အကောင်းပဲပြောတာ၊ နင့်အတွက် ငါ သူဌေးကိုပြောပြီးပြီ၊ အမွှေးတိုင်လိုက်ပို့ တဲ့ ဘက်မှာ နင့်ကိုထားဖို့ ၊ Mar

ketiing ခေါ်တာပေါ့ဟာ’

‘ဘိုလိုတွေ လာမှုတ်မနေနဲ့ အဲဒါ ဘာလုပ်ရတာလဲပဲပြော’

‘ပါကင်ထုပ်ပြီးသွားတဲ့ အမွှေးတိုင်ထုပ်တွေကို ကားပေါ်တင်ပြီး ငါတို့ ပို့နေကျဆိုင်တွေကို လိုက်ပို့ရမယ်၊ ဘယ်ဆိုင်ကို ဘယ်နှထုပ်ချတယ်၊ ငွေဘယ်လောက်ပေးတယ်၊ ဘယ်လောက်ကျန်တယ် ဆိုတာကို နင်က စာအုပ်နဲ့ မှတ်ရမယ်’

‘ငါမှ အဲဒီဆိုင်တွေကို မသိတာ’

‘နင်သိဖို့ မလိုဘူး၊ ကားဆရာသိတယ်၊ ငါလည်း သိတယ်၊ ပြီးတော့ နင့်လက်ထဲမှာ ဆိုင်တွေရဲ့ လိပ်စာနဲ့ အရင်အပတ်တွေက ချထားတဲ့ အမွှေးတိုင်စာရင်းတွေရှိမယ်၊ ငါတစ်ယောက်လုံး ပါနေမှာ ပဲဟာ’

‘ဪ ... နင်က ဒီလိုအကြံနဲ့ ငါ့ကို အဲဒီနေရာကို ပို့တာပေါ့လေ’

‘စုဟန် ... နင် ငါ့စေတနာကို မစော်ကားနဲ့၊ နင် ဒီလိုအမွှေးတိုင်ထုပ်နေရတာကို ငါမကြည့်ရက်လို့ အန်တီကျူးကို မနည်းပြောထားပေးရတာ၊ ငါလိုက်မယ်ဆိုတာက နင်မကျွမ်းကျင်ခင် လေးငါးခေါက်ပဲလိုက်ပေးနိုင်မှာ’

ကောင်းဇော်၏ ခပ်ဆတ်ဆတ်စကားသံကြောင့် စုစုဟန် သူပြောတာ မှားမှန်းသိသွားသည်။ ။ ကောင်းဇော်သည် ဒေါသမျက်နှာဖြင့် ခေါင်းကိုငုံပြီး လမ်းကိုသာ ဖိလျှောက်နေသည်။ ။

‘နင်ကလည်း ဟယ် စိတ်ချည်းပဲ၊ ငါက မသိလို့ ပြောမိတာပါ၊ သူကလခနဲ့ လားဟင်’

‘ဟုတ်တယ် ...’

‘ဘယ်လောက်ရမှာ လဲဟင်’

‘ခုနစ်သောင်းခွဲ ...’

‘ဟယ် ... တကယ် ...၊ ကောင်းဇော် နင်တကယ်ပြောတာနော် ... ကောင်းဇော်’

စုစုဟန်၏ ဝမ်းသာအားရလေသံနှင့် အမူအရာမှာ ထိန်းမရအောင် ပေါ်လွင်နေသည် ။ အတူ လမ်းတွဲလျှောက်ကြရင်း စုဟန်က ကောင်းဇော်၏ ပခုံးကိုဆွဲလှုပ်ရင်း မေးသည် ။ ကောင်းဇော်မှာ ဒေါသတွေမရှိတော့၊ အပျော်ပဲရှိတော့သည် ။

‘တကယ်ပေါ့ဟ၊ ဒါတောင်မှ အကြံအဖန်ဂွင်က ရှိသေးတယ်၊ အဲဒါကိုတော့ ငါ နောက်မှ သင်ပေးမယ်’

‘ငါ ဝမ်းသာလိုက်တာ ကောင်းဇော်ရယ်၊ ခုနစ်သောင်းခွဲဆိုရင် ... ငါတို့ အိမ်လည်း တော်တော်ချောင်လည်သွားမှာ ... ငါလည်း ဝယ်ချင်တာ လေးတွေ ဝယ်လို့ ရမှာ ...၊ ဒါပေမဲ့ ...’

‘ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ’

‘ငါတစ်ယောက်တည်းတော့ မလုပ်ချင်ဘူးဟာ၊ ငါတို့ အဖွဲ့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကိုပါ နင်ပြောပေး’

စုစုဟန် စကားဆုံးတော့ ကောင်းဇော်က နောက်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည် ။ သူငယ်ချင်း အဖွဲ့က တော်တော်ဝေးဝေးမှာ ရှိနေပါသည် ။

‘နင် နောက်ထပ်တစ်ယောက်ယောက်ကို ထည့်ဆိုရင် ငါ လုပ်ပေးမယ့် အကြံအဖန်ဂွင်က ပျက်ပြီ’

‘နင်ပြောတဲ့ အကြံအဖန်ဂွင်က ဘယ်လိုလဲ’

‘နင်လိုက်ပို့ရမယ့် အမွှေးတိုင်ထုပ်တွေကို ငါက ထည့်ပေးရမှာ ၊ နင့်ကို ပါကင်ထောင့်နှစ်ရာ တင်ပေးလိုက်ပြီး၊ ငါက စာရင်းမှာ တစ်ထောင် ပဲပြမှာ ပေါ့’

‘ဟင် ... ဒါဆို ကားဆရာက ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘ကားဆရာက ကားပေါ်မှာ ပဲနေခဲ့တာ၊ ပစ္စည်းချတာ ငွေရှင်းတာ အားလုံးက နင်ပဲလုပ်ရမှာ ၊ တစ်ပတ်ကို ၂ ကြိမ် ပစ္စည်းချ၊ ငွေသိမ်းလုပ်ရတယ်၊ တစ်ပတ်ကို ပါကင်နှစ်ရာဆို တစ်လကို နင် တစ်သိန်းခွဲလောက် ဝင်ရှိတယ် ... ကဲ’

‘ကောင်းဇော်ရယ် ...’

စုစုဟန်က ကောင်းဇော်၏ လက်ကို ‘ဖျတ်’ခနဲ လှမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ။ သူ့ကိုကြည့်ရသည် မှာ ဝမ်းလည်း သာနေသည်။ ။ စိတ်လည်း လှုပ်ရှားနေသည်။ ။ သူ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းပင် မသိတော့သလို ဖြစ်သွားပုံရ၏။

ကောင်းဇော်က သူ့လက်ကလေးကို ပြန်လည်ဖိညှစ်ဆုပ်ကိုင်တော့မှ ... စုစုဟန်သည် သတိပြန်ဝင် လာပြီး သူ့လက်ကလေးကို အတင်းရုန်းသည်။ ။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ရင်တွေခုန်ပြီး လမ်းလျှောက်နေမိကြသည်။ ။ နောက်မှ လေးယောက်အုပ်စုထဲမှ အသံသေးအသံညောင်ဖြင့် ဝိုင်းစကြသံတွေကို ကြားရသည်။ ။

စုစုဟန်က ရှက်၍ ရယ်ပြီး နောက်မှ အုပ်စုကို စောင့်သည်။ ။

‘မြင်တယ်နော် x x x မြင်တယ်နော် x x x တို့ မြင်တယ်နော်’

လေးယောက်စလုံးက သီချင်းဆိုပြီး စကြသည်။ ။ ကောင်းဇော်

ခေါင်းကိုသာ ကုတ်နေမိသည်။ ။ လိုက်ပြီးရယ်ရမှာ လား၊ ခပ်တည်တည်
ပဲ ဆက်နေရမှာ လား မဝေခွဲတတ်ဖြစ်နေသည်။ ။

သူငယ်ချင်း လေးယောက်အလယ်သို့ စုစုဟန် ရောက်သွားသည်။ ။ စု
ဟန်ပုံစံကြည့်ရတာ ဘာမှ မဖြစ်သလို ဖြစ်နေသည်။ ။ ဒီနေရာမျိုးကျ
တော့ ယောက်ျားလေးနှင့် မိန်းကလေး ဣန္ဒြေချင်း ကွာသည်။ ။

‘ကောင်းဇော် ...’

စုစုဟန်က ခေါ်သည်။ ။ ကောင်းဇော် ပြန်မထူးနိုင်၊ မျက်လုံးအပြူး
သားနှင့် ငေးနေ၏။

‘ကောင်းဇော် ... ငါ ကုလားတွေ လက်ဆွဲခြင်းနဲ့ ရောင်းတဲ့
ဗယာကြော်သေးသေးကလေး တွေကို ထမင်းနဲ့ စားချင်တယ်ဟာ ... နင်
ငါ့ကိုဝယ်ပေးပါလား ...’

ဘာမှ မဆိုင်သည့်ကိစ္စမို့ ကောင်းဇော် ကြောင်နေသည်။ ။

အမှန်တော့ စုစုဟန်က ကောင်းဇော်ကို ပထုတ်ခြင်းဖြစ်ပြီး၊ သူတက
ယ်စားချင်သော အစားအစာကိုလည်း ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။ ဒီအချိန်
အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် သူ့အတွက် ဘာဟင်းမှ ရှိမှာ မဟုတ်ဆိုတာကို သူ
သိသည်။ ။

‘အရင်တုန်းကတော့ ကျောက်စိမ်းလမ်းထိပ်မှာ ရှိတယ်ဟ’

ကောင်းဇော် စိတ်ကို ပုံမှန်ထားပြီး စကားပြန်ပြောလာနိုင်သည်။ ။

‘ကဖူးကွေ့ဘက်ကို ပြောင်းသွားတာတဲ့ ၊ ငါ့ကို ဝယ်ပေးပါလား
ကောင်းဇော်ရယ် ... နော်၊ အိမ်မှာ ဟင်းမရှိဘူးဟ’

‘ဝယ်ပေးလိုက်၊ ဝယ်ပေးလိုက် အခုပဲ အဖြေကရထားတာ၊

တော်ကြာ ဗယာကြော်မရလို့ မသာပေါ်ဟ ဖြစ်သွားဦးမယ်နော်’

အေးမာပြောသော စကားကို အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ။

‘ဒါဆို ငါသွားဝယ်ပေးမယ်လေ ... နင် ဘယ်ကစောင့်မှာ လဲ’

‘ဘယ်ကမှ မစောင့်ဘူး၊ ငါက အိမ်ကိုပြန်မှာ နင် ဗယာကြော်ဝယ်ပြီး ရင် ညောင်ပင်ကြီး အောက်ကို လာခဲ့လေ ... ငါ လာယူမယ်၊ အဲဒီတော့မှ တွေ့ကြတာပေါ့’

‘ဟော ... အခုကတည်းက စချိန်းနေပြီ တွေ့လား’

ဘာမှ မဟုတ်သည့် စကားကို အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြပြန်သည်။ ။

‘ငါတို့ ကတော့ ဗယာကြော်နဲ့ မရဘူးနော် ကောင်းဇော် မနက်ဖြန် ဒေါ်နန်း မုန့်ဟင်းခါး ဝယ်ကျွေးရမယ် ဒါပဲ’

‘ဟုတ်တယ် ... ကျွေးရမယ်’

‘မကျွေးရင်လည်း နေလေ ငါတို့ က သမီးရည်းစားအဖြစ် အသိအမှတ်မပြုဘူးပေါ့’

ကောင်းဇော် ခေါင်းမယားဘဲ ခေါင်းကို ကုတ်ရင်းက ...

‘ကျွေးပါ့မယ်ဟာ ... ကျွေးပါ့မယ် စိတ်ချ၊ ကဲ စုဟန် ငါ ဗယာကြော်တွေ သွားဝယ်လိုက်ဦး မယ်၊ ညောင်ပင်အောက်နော် ... နင်ကိုယ်တိုင် လာခဲ့၊ ပြောစရာကျန်သေးတယ်’

‘အေးပါ ... လာပါ့မယ်ဆို ...’

စုဟန်တို့ နှင့် ခွဲထွက် လာပြီး ကောင်းဇော် စိတ်ကူးယဉ်နေမိသွားသည် က သူနှင့် စုဟန်သည် ချစ်သူတွေဖြစ်သွားပြီဆိုတာကို ကျန်သည့်လူတွေ မသိအောင်နေမည်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်ပေါင်း ဝှင်ရိုက်ပိုက်ဆံစုပြီး ဆယ်သိန်းလောက်ရလျှင် လက်ထပ်ကြမည် ... စသည် ဖြင့် ဖြစ်သည်။ ။

စုဟန်ကလည်း သူငယ်ချင်းတွေနှင့် လမ်းခွဲပြီး တစ်ယောက်တည်း ကျမှ စိတ်ကူးယဉ်မိတာက ကောင်းဇော်နှင့် ဝှင်ပေါင်းရိုက်၍ ငွေစုပြီးလျှင် သူမအတွက် ငါးမူးသားဆွဲကြိုးကလေးတစ်ကုံး ဝယ်မည်။ ပြီးတော့ ယခုနေသည့် တဲအိမ်ကို သစ်သားအိမ်ကလေး ပြန်ဆောက်မည် ... စသည် ... စသည် တို့ ဖြစ်သည်။ ။

ထိုစဉ် စုစုဟန် နံဘေးသို့ PARADO ကားတစ်စင်း ကပ်ပြီး ထိုးရပ်သည်။ ။ ကြည့်လိုက်တော့ ကျော်စွာဦး။

ကျော်စွာဦးဆိုသူက သူတို့ အလုပ်ရှင်၏ အကြီးဆုံးသား အသက်က ၃၉ နှစ်လောက်ရှိမည်။ မိန်းမနှင့် ကလေးနှစ်ယောက်ရှိ၏။ နည်းနည်း ပွေသည် ဟု သတင်းကြီးသည်။ ။

‘ဟဲ့ ကောင်မလေး ... နင် အိမ်ပြန်မလို့ လား’

‘ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ ...’

‘ဒါဆို ကားပေါ်တက် ... လိုက်ပို့ပေးမယ်’

‘ရပါတယ်ဆရာ ရှေ့သုံးလမ်းကျော်ရင် ရောက်ပြီပဲဟာ၊ ကျွန်မဘာ သာပဲ သွားပါရစေ ...’

‘ကဲ ... တက်ဆိုတက်စမ်းပါဟာ၊ အနောက်ဘက်က တံခါးကိုဖွင့်လို

က်’

အလုပ်ရှင်ဆိုတော့ ကြောက်ရတာလည်း ပါသည် ။ လူမှုရေးအရ အားနာရတာလည်း ပါသဖြင့် အနောက်ဘက်တံခါးကို မဖွင့်တတ်ဖွင့်တတ်နှင့် သုံးလေးကြိမ်ဖွင့်ပြီး ကားပေါ်တက်ခဲ့သည် ။

နောက်ခန်းပေါ်ထိုင်လိုက်တော့ သူနံဘေးမှာ ထောင်တန်အုပ်လိုက်ကို ကြွပ်ကြွပ်အိတ်နှင့် ထည့်ထားတာကို တွေ့ရသည် ။ ထို့ကြောင့် ထိုင်သည့်နေရာကို ငွေထုပ်နှင့်ဝေးရာသို့ ရွှေ့လိုက်ရသည် ။

ကျော်စွာဦးကလည်း နောက်ကြည့်မှန်ကို စုစုဟန်မျက်နှာကို မြင်ရအောင် ရွှေ့လိုက်၏။

ကောင်မလေးက လုံးကြီးပေါက်လှကလေး ငွေမရှိသဖြင့် မဆင်နိုင်မပြင်နိုင်၍ သာ အလှက ပုန်းနေခြင်းဖြစ်သည် ။ အလှဆုံးက မျက်ဝန်း၊ မျက်ခုံးနှင့် သွားကလေးတွေနှင့် နှာတံ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က အပြစ်ပြောစရာမရှိ။ ပြင်လိုက်ဆင်လိုက်လျှင် သူမိန်းမ ကျင်စွဲထက် အဆတစ်သန်းလောက် သာမည်။ အနည်းအကျဉ်းထောက်ပံ့ဆင်ယဉ်ပေးပြီး ထိန်းထားလျှင် ရနိုင်လောက်သည် ဟု သူ ထင်သည် ။

မစီးဘူးသည့် ကားပေါ်ရောက်တော့ ရင်တုန်၊ ရင်ခုန်နေရသည် နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမထားမိဖြစ်သွားသည် ။ သတိရ၍ ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့ အိမ်ရှိရာ လမ်းမဟုတ်။

‘ဆရာ ... အခုသွားနေတာ ကျွန်မတို့ အိမ်ဘက် လမ်း မဟုတ်ဘူး ဆရာလမ်းက လွဲနေပြီ’

‘အေးပါ ... ဆရာ ... ရှေ့လမ်းဆုံက ဆိုင်ကို ပိုက်ဆံပေးစရာရှိလို့ ပေးပြီးတော့မှ မင်းအိမ်ကို လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ’

‘ဆရာ ကိစ္စရှိရင် သမီးဘာသာပဲ ပြန်တော့မယ် ဆရာ၊ ကားရပ်ပေး
ပါ၊ သမီး ထမင်းလည်း မစားရသေးလို့ ’

‘ကိစ္စက ပိုက်ဆံပေးရုံပါပဲ၊ မင်း ထမင်းမစားရသေးဘူးလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ’

စုစုဟန် ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်တော့ လက်ထဲမှာ ဖော့ဘူးတွေ
ကြွပ်ကြွပ်အိတ် သုံးလေးအိတ် နှင့် ဖြစ်သည်။ ။

ဘဲကင်တစ်ကောင်၊ တောက်တောက်ကြော်၊ ကြက်ကုန်းဘောင်ကြီး၊
ကြက်သားလုံးချိုချည် နှင့် အစိမ်းကြော်။

စုစုဟန် အမေနှင့် မောင်လေးတွေ အရမ်းပျော်သွားကြလေသည်။ ။
ထိုအချိန်တွင် ကောင်းကင် မှာ မိုးသားရိပ်တွေ မဲတက်လာသည်။ ။

ကဖူးကွေ့ကိုရောက်တော့ ကောင်းဇော် တော်တော်စိတ်ညစ်သွားသ
ည်။ ။ လက်ဆွဲခြင်း ဗယာကြော်ကုလားမ မရှိတော့၊ အနားက ကွမ်းယာ
ဆိုင်ကို မေးတော့ BOC ဘက်ထွက်သွားသည် ဆိုသဖြင့် ထပ်လိုက်ရပြန်
သည်။ ။ လက်ဆည်ကန်ကြီးနားကို ရောက်တော့မှ
ကုလားဘုရားကျောင်း ရှေ့တွင် ရောင်းနေသော ကိုရွှေအာမက်ကို တွေ့

ရသည် ။

‘ခင်ဗျားကလည်း ဗျာ ... ဘယ်တွေ လျှောက်ရောင်းနေတာလဲ ရှာလိုက်ရတာ၊ ရောင်းနေကျ နေရာမှာ ပဲ ရောင်းစမ်းပါဗျာ’

‘အား ... အားကို ... အဲဒီနေရာမှာ နော် ဈေးကွက်ပျက်သွားပြီ အားကို ... ကျွန်တော် ရောင်းတယ်နော် ... ဝယ်စားတဲ့ လူ ရှားသွားတယ်၊ လူတွေနော် ကိုရီးယားကားကြည့်ပြီး ကိုရီးယားကင်ပဲ စားတယ်၊ အာမက်နော် ဆက်ရောင်းရင် ဒါ ... ခက်သွားမယ်’

အာမက်က လက်ဝါးတစ်ဖက်ကို ဖြန့်ပြီး တစ်ဖက်ကိုစု၍ ထမင်းစားဟန်လုပ်ပြသဖြင့် ကောင်းဇော် ပြုံးရသေးသည် ။

‘ဘယ်လောက်ဖိုးထည့်မလဲ အားကို’

‘တစ်ရာငါးဆယ်ဖိုး ... ကြော်ပြီးသားတွေ မထည့်နဲ့ ကွာ၊ မင်း ဒယ်အိုးထဲကကျမှ ထည့် ပူပူလေးစားစေချင်လို့ ’

‘စားစေချင်လို့ ဆိုတော့ ဘယ်သူ့အတွက်လဲ အားကို’

‘ငါ့ချစ်သူအတွက်ကွ’

‘အား ... ကောင်းတယ် အားကို ရှယ်လုပ်ပေးလိုက်မယ်’

အခုမှ ရသော ရည်းစားပူပူနွေးနွေးကို ကြားစရာလူမရှိသဖြင့် ဗယာကြော်ကုလားကို ကြားရသည့်အဖြစ်ကို တွေးပြီး ကောင်းဇော် ပြုံးမိပြန်သည် ။ ထိုအချိန်တွင် ကောင်းကင်မှာ မိုးသားမဲမဲတွေနှင့် မှောင်၍ နေလေသည် ကို ကောင်းဇော် သတိမထားမိ။ သူ သတိထားနေသည် က လက်ဆွဲသံခြင်းကလေးထဲက တဖျစ်ဖျစ်မြည်နေသော ဗယာကြော်ကလေးများ သာ ဖြစ်သည် ။

စုစုဟန်၊ သူမအမေနှင့် မောင်ကလေးနှစ်ယောက်၊ နှမကလေး တစ်ယောက် စုစုပေါင်း ငါးယောက် ကျော်စွာဦး ဝယ်ပေးလိုက်သည့် ဟင်းများ ဖြင့် ထမင်းကို အားရပါးရစားနေချိန်မှာ မိုးကလည်း အငြိုးတကြီး ရွာလေသည်။ ။

စုစုဟန်တို့ လမ်းထဲက ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ ဗယာကြော်ထုပ်ကလေးကို ကိုင်ရင်း ကောင်းဇော် စောင့်၍ နေသည်။ ။ သူ့မှာ ထီးမပါ။ ညောင်ပင်ကြီးသည် ပထမ ခပ်ဖွာဖွာမိုးကို လုံခြုံအောင် ကူညီနိုင်သော်လည်း မိုးက ကြမ်းချင်တိုင်း ကြမ်းပြီး ရမ်းချင်တိုင်း ရမ်းသောအခါ မကူညီနိုင်တော့ ...။ မိုးရေစက်တွေကလည်း အညှာတာကင်းမဲ့စွာ ကောင်းဇော်ပေါ်သို့ အားနှင့် ခုန်ဆင်းလာကြသည်။ ။

ကောင်းဇော်သည် ဗယာကြော်ထုပ်ကလေးထဲကို ရေမဝင်အောင် လက်ဖြင့် သေသေချာချာ အုပ်ထားသည်။ ။ သူ မိုးခိုစရာ နေရာမရှိပါ။ ညောင်ပင်ကြီး၏ တစ်ဖက်မှာ က ပိတ်ထားတာကြာပြီ ဖြစ်သော ချည်မျှင်နှင့် အထည်စက်ရုံကြီးသာရှိသည်။ ။

စုစုဟန် ထွက်ကိုလာလိမ့်မည်ဟု သူ ယုံသည်။ ။

ကောင်းဇော်သည် အမွှေးတိုင်ဆေးမှုန့်များကို နေ့စဉ်စပ်ရသူဖြစ်သဖြင့် ထိုဆေးမှုန့်များ နှာခေါင်းအတွင်းသို့ မဝင်စေရန်၊ ပါးစပ်အတွင်းသို့ မဝင်စေရန် Mask (မျက်နှာဖုံးစွပ်) မရှိသဖြင့် သူ့အဆုတ်က နေ့စဉ် ထိုအမှုန့်များ ဝင်နေသဖြင့် သိပ်မကောင်းလှ၊ အခု တစ်

ကိုယ်လုံး စိုရွဲနေတာ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်ရှိပြီ။ ကောင်းဇော် တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ယင်နေပြီ။ သို့သော် ... ကောင်းဇော် ဇွဲမလျော့ ဒီနေ့မှ ချစ်သူဖြစ်ရသူ သူ့ချစ်သူသည် ဗယာကြော်ကို လာကိုယူလိမ့်မည်။

‘ညောင်ပင်စောင့်နတ်ကြီးရယ် မိုးကိုတိတ်ပေးပါ’

တုန်ယင်နေသောအသံနှင့် အားကိုးရာမဲ့နေသဖြင့် ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဆုတောင်းမိသည် ။ လျှပ်စီးက ‘ဖြန်း’ခနဲ လက်သည် ။ မိုးကြိုးက ‘ဝုန်း’ခနဲ ပစ်သည် ။ ကောင်းဇော် လက်အုပ်ကိုချီပြီး ဆုတောင်းသည် ။

ထမင်းကို အားပါးတရ အဝစားပြီးသွားတော့ မိုးကလေးကအေးအေး ဗိုက်ကလေးလေးဖြင့် စုစုဟန် ကွေးချင်ပြီ။

ဒီမိုး ဒီလေနှင့်ဆိုလျှင် ကောင်းဇော် မလာတော့ဟု သူ ထင်သည် ။ ဆရာကျော်စွာဦးကားနှင့် ဝင်လာတုန်းက ညောင်ပင်အောက်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိ။ သူမက ဆရာကျော်စွာဦးကားနှင့် တာမွေအထိ ပါသွားသည် ။ ပြီးတော့ ဆိုင်မှာ စားစရာတွေဝယ်တာ နာရီဝက်လောက်ကြာသည် ။

ကဖူးကွေ့မှာ သွားဝယ်ပြီး ညောင်ပင်အောက်က စောင့်မည်ဆိုလျှင် ကောင်းဇော် ညောင်ပင် အောက်မှာ ရှိသင့်နေပြီ။ ထိုစဉ်က မိုးလည်း မရွာသေး၊ အခုလို ဝုန်းဒိုင်းကျဲနေသော မိုးနှင့်ဆိုလျှင် ကောင်းဇော် လာစရာမရှိတော့၊ နောက်နေ့မှ စိတ်ကောက်ပစ်လိုက်ဦးမည်ဟု စဉ်းစားရင်း စောင့်ကိုခြုံပြီး ကွေးပစ်လိုက်သည် ။

မိုးသည် မစဲဘဲ ပို၍ သဲလာသည် ။

ကောင်းဇော်ရင်ထဲက စူးကနဲအောင့်တက်လာသည် ။

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး လင်းထွက်သွားအောင် လျှပ်စီးလက်သည် ။

ကောင်းဇော် ညောင်မြစ်ပေါ် လဲကျသွား၏။

ဗယာကြော်ထုပ်ကလေးကိုတော့ လက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်ထားလျက်
...။

နံနက် အိပ်ရာနီးသည် အထိ မိုးက ဖွဲဖွဲကလေးရွာနေသဖြင့် စုစုဟန်
အိပ်ရာထဲမှာ ဇိမ်နှပ်ကြီး လုပ်နေလိုက်သေးသည် ။

သို့သော် ... ကြာကြာတော့ လုပ်ခွင့်မရ၊ ကိုးနာရီအရောက် ရုံကိုအ
ရောက် သွားရမည်။ ထမင်းအိုးတစ်လုံး တည်ရဦးမည်။ ရေချိုးရဦးမည်။
တစ်ချက် အပျင်းကြောဆန့်၍ သန်းဝေအပြီး အိမ်ရှေ့သို့ထွက်လာတော့
အိမ်ရှေ့လမ်းမပေါ်မှာ လူတွေ သုံးယောက်တစ်တွဲ၊ လေးယောက်တစ်အုပ်
ပဲ အသွားအပြန် လုပ်နေကြသည် ။

‘သနားပါတယ်ဟယ်၊ သူ့အဒေါ်တော့ တော်တော်ဝမ်းနည်းရှာမှာ ပဲ၊
ဒီတူကလေးက သူ့ကို လုပ်ကျွေးနေရတာ’

‘ငဲ့စိတ်ထင်တော့ ဒီကိစ္စက စုစုဟန်နဲ့ ပတ်သက်တယ် ထင်တာပဲ’

ထိုမိန်းမကပြောရင်း သူမတို့ အိမ်ထဲသို့ စိတ်မလုံသလို လှမ်းကြည့်
ရာ ရေခွက်ကိုင်ပြီး ရပ်နေသော သူ့ကိုတွေ့တော့ ... အိုးတို့ အန်းတန်းဖြ
စ်ပြီး ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားသည် ။

‘ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ’

စုစုဟန် သူ့ကိုယ်သူမေးရင်း ရေခပ်ရသေးသော ရေခွက်ကလေးကို

ကိုင်ရင်း ခြံထိပ်တံခါးက ထွက်ကြည့်တော့ ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ လူသုံးလေးဆယ်လောက် အုံနေတာကို တွေ့ရသည်။ ။

ဒါနှင့် စုစုဟန်လည်း ဘာလဲသိချင်စိတ်ဖြင့် ရေခွက်ကို အိမ်ရှေ့ထိုင် ခုံပေါ်တင်ရင်း သွားကြည့် သည် ။ လူအုပ်ထဲကို တိုးဝင်ပြီး ကြည့်လိုက် တော့ အူတွေအသည်းတွေ ပြောင်းပြန်လန်သွားသလား ထင်ရအောင်ကို ထိတ်လန့်သွားသည်။ ။

သူ ...။

ကောင်းဇော် ...။ လက်ထဲမှာ ဗယာကြော် အထုပ်ကလေးကိုင်လျက် ကွေးကွေးကလေး လဲနေသည် ။ ခပ်ဟဟပွင့်နေသော ပါးစပ်မှာ မိုးရေကြောင့် စင်ထားသည့်သဲတွေ ကပ်လို့ ၊ မြေကြီးနှင့် ထိနေသော ဦး ခေါင်းဘက်မှာ မိုးရေစီးကြောင်းက သဲတွေ စုပြုံ၍ နေသည်။ ။

စုစုဟန် ရင်ထဲတစ်ချက်ဆို့သွားပြီး ... တစ်ခါတည်း လဲကျသွား၏။ ထို့ကြောင့် စုစုဟန်ကို သူ့အိမ်ထဲသို့ ပွေ့၍ သွင်းလိုက်ကြရသည်။ ။

‘အတူတူလက်တွဲ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ စိတ်မ ကောင်း အရမ်းဖြစ်သွား တာနေမှာ ပေါ့’ ဟု မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က မှတ်ချက်ချသည်။ ။

မကြာမီ တာဝန်ရှိရပ်ကွက်လူကြီးများ ၊ ရဲစခန်းမှ ရဲများ နှင့် ဆရာဝန်တို့ ရောက်လာသည်။ ။ ကွေးကွေးကလေးဖြစ်နေသော ကောင်းဇော်ကို မှုခင်းဆရာဝန်က သေသေချာချာ စစ်ဆေးသည်။ ။ နောက်ဆုံးအဖြေက ရှင်းသည်။ ။

‘ဒါ လူသတ်မှု မဟုတ်ဘူး ၊ အဆုတ်အအေးပတ်ပြီး သေတာ၊ သေတာကတော့ ရှစ်နာရီလောက်ကပဲ၊ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဘာဒဏ်ရာမှ မရှိ

ဘူး’

ထိုစဉ် လူအုပ်ကြားထဲသို့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် အော်ဟစ်ငိုယိုရင်း ပြေးလာသည်။ ။ ကောင်းဇော်၏ အဒေါ်ဖြစ်၏။

‘အမလေး ... ငါ့တူရဲ့၊ အဖြစ်ဆိုးလှချည်ရဲ့၊ အဖြစ်ဆိုးလှချည်ရဲ့၊ ကြည့်လို့ မှ ကောင်းကြသေး ရဲ့ လား၊ ထီးကလေးတစ်ချောင်း ဝယ်ပါဆိုတော့ ရပါတယ်ဗျာဆို အခုတော့ နင့်ကို မိုးက သတ်သွားပြီပေါ့ ကောင်းဇော်ရဲ့ ’

ကောင်းဇော်ကိုယ်မှာ တောင့်ခဲနေသဖြင့် ကွေးနေသော ခြေထောက်တွေကိုလည်း ဆန့်၍ မရ၊ လက်ထဲမှာ တင်းတင်းဆုပ်ထားသည့် ဗယာကြော်ထုပ်ကိုလည်း ဖြည်၍ မရ။ ဗယာကြော်ထုပ်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်များမှာ မည်သို့ဇောနှင့် ဆုပ်ကိုင်၍ သွားသည် မသိ၊ လုံးဝဖြည်၍ မရ။

ထိုဗယာကြော်ထုပ်ကို ဝိုင်းဖြည်နေကြချိန်တွင် ထုံးစံအတိုင်း ထွေးထွေးနှင့် အေးမာတို့ စုစုဟန်ကို ဝင်ခေါ်ဖို့ လာကြသည်။ ။ ညောင်ပင်အောက်မှာ လူတွေအုံနေသဖြင့် ဝင်ကြည့်တော့ အသက်မရှိတော့သော ကောင်းဇော်နှင့် လူတွေဝိုင်းပြီး ဖြည်နေကြသော ကောင်းဇော်လက်ထဲက ဗယာကြော်ထုပ်ကို တွေ့သွားတော့ ... သူတို့ဇာတ်ရည်လည်သွားကြသည်။ ။

စုစုဟန် အိမ်ကိုပြေးကြတော့ အိမ်ထဲမှာ စုစုဟန် ပက်လက်ကလေးလန်နေသည်။ ။ မာလကာရွက်နှင့် သွေးဆေးကို ရောချေပြီး ရှူနေရ၏။ ထွေးထွေးတို့ ကိုမြင်ရတော့ ဖက်ပြီး ငိုသည်။ ။ ထွေးထွေးနှင့် အေးမာလည်း ငိုကြ၏။

‘နင်သာ ဗယာကြော်မမှာ ရင် အဲဒီလိုဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ’

‘မပြောပါနဲ့ တော့ အေးမာရယ်၊ ငါ ... ငါ ရင်တွေအရမ်းတုန်ပြီး မူးရိပ် မူးရိပ်နဲ့ အရမ်း ကြောက်နေလို့ ပါ’

‘နင် ဘာဖြစ်လို့ ထွက်မကြည့်ရတာလဲ’

‘ဒီလောက် မိုးတွေရွာနေတော့ သူ ... သူ မလာတော့ဘူးလို့ ထင်လို့ ...’

‘နင်ကလည်း ဟယ်၊ ဒီနေ့မှ ရည်းစားဖြစ်တာ သူ မလာဘဲနေပါ့မလား၊ ရောက်အောင်လာမှာ ပေါ့’

‘မိုးတွေမှောင်မဲနေတုန်းမှာ ငါ တစ်ခေါက် ထွက်ကြည့်ပါသေးတယ်၊ သူ မရှိဘူး’

စုစုဟန်က ကျော်စွာဦး၏ ကားပေါ်က ကြည့်တာကိုတော့ မပြောဘဲ ချန်ထားလိုက်သည်။

ထွေးထွေးကတော့ ဘာမှ ဝင်မပြော၊ တအိအိနှင့်သာ ငိုနေသည်။

မူခင်းဆရာဝန်က စိတ်ကျေနပ်လောက်အောင် စစ်ဆေးပြီးမှ လူသေမှုအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး အလောင်းကို အိမ်သို့ သယ်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

‘အမလေး ... ငါ့တူရဲ့ ၊ လေးဖြူစတိတ်ရှိုး ကြည့်ချင်တယ်ဆို၊ အခုတော့ ကြည့်မသွားရပါ လား တူကြီးရဲ့ ၊ ငါးသလောက်ပေါင်း စားချင်တယ်ဆို၊ ငါ့ကို တစ်သက်လုံး လုပ်ကျွေးသွားတဲ့ တူကြီး အသေစောလှချည်လား တူကြီးရဲ့ ’

ကောင်းဇော် အဒေါ် မစောမြ ငိုအပြောကို မေးငဲ့သူက ငေါ့ကြသည်။
။ ပြုံးသူက ပြုံးကြ၏။ ‘စောစောသေသွားတော့ သူ့ကို လုပ်မကျွေးရတော့လို့ နှမြောပြီးငိုနေတာ’ ဟု ခပ်တိုးတိုး အတင်းတုတ်ကြ၏။

‘အလကားပါအေ၊ ကောင်လေးကသာ လုပ်ကျွေးတာ သူက ဟင်း
တောင် ကောင်းကောင်း ချက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒေါ်မြင့်တို့ အိမ်က ပိုကာ
ဝိုင်းမှာ ချည်းပဲ၊ ကောင်လေးက တစ်ပတ်မှာ ငါးရက်လောက် ဆိုင်က
ထမင်းနဲ့ ဟင်းပဲ ဝယ်စားနေရရှာတာ ...’

‘ဟုတ်ပ၊ အခုလည်း ၇ ရက် ၇ လီ ပိုကာဝိုင်းမှာ ပဲ ထိုင်ဦးမှာ မယုံရ
င်ကြည့်’

‘ကောင်လေး သနားပါတယ်ဟယ်၊ အသေဆိုးနဲ့ သေရတာ’

‘ဟဲ့ ... ကောင်းဇော်က စုစုဟန်စားဖို့ ဗယာကြော်လာပေးရင်းနဲ့ မိုးမိ
ပြီး သေတာတဲ့ ၊ သူတို့ က ညောင်ပင်အောက်မှာ ချိန်းတွေ့နေကြတဲ့ ’

‘ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူပြောလဲ ...’

ထိုသတင်းစကားပြောသူထံသို့ လူတွေစုသွားပြန်သည် ။

ကောင်းဇော် အလောင်းဘေးမှာ တော့ ... ဖြစ်ပြီးခဲ့တာတွေကို ပြော
လိုက် ငိုလိုက်နှင့် မိန်းမကြီး၊ မိန်းမလတ်နှင့် ဒေါ်မြင့်တို့ ရှိကြသည် ။ တ
စ်ယောက်က ပြောပြောပြီး ငိုနေချိန်တွင် ကျန်လေးယောက်က စောင့်နေ
ကြ၏။ ထိုသူပြောပြီးသွားတော့မှ နောက်တစ်ယောက်က တစ်မျိုး ပြော
၍ ငိုပြန်သည် ။ ထိုအခါ ကျန်လေးယောက်က စောင့်ကြပြန်၏။

ပြဇာတ်ကနေသလို ထင်ရသည် ။ တစ်ယောက်တစ်လှည့် ပြောချင်
တာကလေးတွေ ပြောပြီး ငိုရတာကို နံဘေးက အကဲဖြတ်နားထောင်နေ
သူတွေကလည်း ရှိ၏။

ထိုအချိန်တွင် နာရေးကူညီမှုအသင်းမှ ကားရောက်လာသည် ။ ရာအိ
မ်မှူး ဦးထွန်းထွန်းက Phone ဆက်ခေါ်လိုက်သည့်အတွက် ဖြစ်သည် ။

ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူက မင်းသမီး ဆုရွှန်းလဲ့။

‘ဟယ် ... ဆုရွန်းလဲ့ဟဲ့ ... ဆုရွန်းလဲ့’

ငိုနေသူတွေ ရပ်သွားကြသည် ။ ပြီးတော့ လိုအပ်တာတွေကို မေးမြန်းရေးမှတ်၊ ယူစရာရှိတာ တွေယူနေသော မင်းသမီးအနားမှာ လူ တွေအုံနေကြသည် ။

ရပ်ကွက်ထဲမှ သတင်းကြားသူတွေကလည်း အပြေးအလွှား လာ ရောက်ကြည့်ကြ၏။

‘မင်းသမီးလေးက ချောတယ်နော်’

‘မင်းသမီးဖြစ်ပေမယ့် မာနမရှိဘဲ ဒီလိုလူမှုရေးအလုပ်တွေကို လုပ်ရဲ တာ ငါတော့ ချီးကျူးတယ်ဟေ့’

‘အသားက ဖွေးနေတာပဲနော်’

ထိုအချိန်တွင် ကောင်းဇော် အလောင်းကတော့ အိမ်ပေါ်မှာ တစ် လောင်းတည်း ဆန့်ဆန့် ကလေးဖြစ်နေ၏။ လူတွေအားလုံးက မင်းသ မီးအနားမှာ သာ ဝိုင်းအုံနေကြသည် ။

‘မင်းသမီးလေး အိမ်ပေါ်တက်ပါဦးလား’

‘မတက်တော့ဘူး အန်တီ၊ ကျွန်မတို့ ကွယ်လွန်သူအတွက် လုပ်စရာ ရှိတာလေးတွေ ဆက်လုပ်စရာတွေ ရှိသေးလို့ ပါ’

ကောင်းဇော်အလောင်းကို တာဝန်ရှိသူ နှစ်ဦးက ကားပေါ်သို့ တင်သ ည် ။

ဆုရွန်းလဲ့က လိုအပ်သော စာရွက်စာတမ်းတွေကိုယူပြီး ကားလေး မောင်းထွက်သွားသည် ကို ကောင်းဇော်တို့ အိမ်ရှေ့မှ လူအုပ်ကြီးက ဝေး ခွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

လူအုပ်ကြီးထဲက လူတစ်ယောက်က မှတ်ချက်ချသည်။ ။

‘သေပန်းပွင့်တယ်ဆိုတာ ဒါပဲပေါ့ကွ၊ မင်းသမီးကိုယ်တိုင်က လာသယ်ရတာ၊ ဒါမျိုးမင်းသမီးလေးတွေ လာသယ်မယ်ဆိုရင် ဆယ်ခါပြန်သေရဲတယ်ဟေ့’

‘ခင်ဗျားအလှည့်ကျရင် ကိုအံ့ကျော်ကြီးကိုပဲ လွှတ်မှာ’

လူတွေ ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ။ အသုဘအိမ်သည် ပျော်စရာကြီး ဖြစ်နေလေသည်။ ။
